

Ik wil nooit
meer poepen
pappa, dat doet
zo'n pijn. Het is
helemaal
niet fijn.

Poep!

Joeki zat op slot.

Zij hield haar poep op en had vaak veegjes in haar onderbroek. Soms kon zij haar poep er pas met veel snikken en schreeuwen na zeven dagen uitkrijgen. Een olifantendrol was het, keihard en kleidroog.

We probeerden haar poepverdriet met allerlei poeppaardenmiddelen te verzachten. Van extra scheuten olijfolle tot nog vezelrijker brood en fruit, en wat we verder voor tips binnenkregen. Want er bleek in de klas meer poepproblematiek. Maar wat we probeerden, het hielp niet, sterker, haar verstopping werd alsmaar erger.

Genoeg besloten we, toen haar constipatie na -deze keer- pas tien dagen een vreselijk krijzende uitweg in weer zo'n enorme olifantendrol vond.

'Ik wil nooit meer poepen pappa, dat doet zo'n pijn. Het is helemaal niet fijn,' huilde Joeki.

We maakten een afspraak bij een poepdokter in een woonhuis in Amsterdam-Zuid. In haar spreekkamer stonden nicocostoelen, Louis XIV-banken en hoogpolige zitjes, allemaal bedolven onder de knuffels. Aan de muren zag ik foto's met lachende meisjes en jongens, en tekeningen met lachende meisjes en jongens waarop vaak 'dank je wel' Hadassa stond, want zo heette de poepdokter.

We vertelden Hadassa over Joeki en over haar poep, en wat we hadden geprobeerd om die los te maken. Hadassa luisterde aandachtig, stelde vragen en keek zoals alleen dokters kunnen kijken.

Nee, met ons ging het goed. En met Joeki? Met Joeki op school ook, alhoewel ze daarover ook slechts af en toe wat veegjes losliet.

Verder nog iets opvallends, vroeg de dokter.

'Ja, we moesten Joeki ineens weer voeren tijdens het avondeten. Het was een vreselijk gedoe haar 's ochtends aan te kleden. Plus er waren nog wat van die aandachtvraagdingen.'

Hadassa knikte en had het over belasten en pas dan ontlasten. Zij tekende een endeldarm en vertelde hoe dat kanaal door de olifantenpoepophoping was uitgezakt. 'Haar rectum moet dus flink worden gevuld voordat ze poepaandrang krijgt. En daar moeten we wat aan doen, voordat ze chronische constipatie krijgt. We slikten.

Hadassa schreef een recept uit.

Joeki moest weer zin in poepen krijgen, en dat net zo normaal gaan vinden als plassen. Dat moesten we vertellen, en vooral niet aandringen of haar ineens met haar poep gaan belonen. Dan zou het zeker binnen driekwart jaar goed komen. En toen stonden we weer buiten. Met een recept voor een drankje dat Joeki twee keer daags diende in te nemen. Dat zou haar poep verdunnen en haar makkelijker doen ontlasten.

Thuis legden we 's avonds al haar schootkieren klaar, setjes die zij zelf had uitgezocht. En zij kreeg meer taakjes in huis en ging meer bewegen ook, en dat werkte, dat eerst belasten en dan ontlasten.

Na twee maanden al ging Joeki om de drie soms twee dagen poepen.

Af en toe liep zij even vast, af te meten aan het aantal onderbroekjes met poepveegjes, maar haar opgewektheid bleef, helemaal als zij in geuren toonde wat zij zojuist op het toilet had klaargespeeld.

'Papa', zei ze op een middag, toen we samen naar alweer dezelfde aflevering van Ome Willem keken, 'ik heb bijna weer mijn eigen poep terug.'

Ik keek haar geroerd aan, maar zij keek onverstoord verder naar Ome Willem die zong over een broodje poep.

'Maar ik wil nog geen broodje poep?', lachte zij.

'Jij wilt zeker wel iets anders.'

'Ja, chipples. Joepledepoeplel' riep zij.

'Joepledepoeple', herhaalde ik. Maar ik dacht Joekidepoeple.

Joeki had bijna weer haar eigen poep weer terug.